לו א מיי׳ פ״ב מהלכות

מקא סעיף א: לו ב ג מיי

וסמג שם טוש"ע א"ח

סיי מקיח פעיף ז: לח ד מיי שם הלכה יז סמג שם טוש"ע א"ח סימן

תלו סעיף ב: לש ה מיי׳ שם הלכה ב

ומת שם טוש"ע א"מ ס"י מלח סעיף ב: [לש] [ה] נטוש"ע א"ח סימן שיו סעיף א] בו מיי פכ"ד מהלכות שבת הלכה ו ופי"ג מהלכת נדרים הלכה מ

וסמג לאוין סה טוש"ע א"ח סימן שמא סעיף א וטוש"ע

מא ז מיי׳ פכ"ד מהל׳

בוג ט מיי׳ פכ״ד מהל׳ שבת

הלכה ו ופ"ו מהלכות שבועות הלכה ו סמג לאויו

שבועות הכנה ו סנוג נחוץ סה ולאוין רמב טוש"ע א"ח סימן שמא סעיף א וטוש"ע

"ד סימן רכח סעיף ג:

ן שמא סעיף א וטוש"י ד סימן רלד סעיף כד:

שבת הלכה ו וסמג

וסמג שם טוש"ע א"ח

ל) בילה ב: לח., ב) נשם בנים ג) וחיי עלי חרזים נו) פינו כל מו, כל קט כט:], ג) [פי' עלי ארזים וברושים ערוך], ד) [בילה מ. לעיל מה:], ד) [לעיל קמג. בינה ב.ן, ו) ולעיל מד.ן, ז) ובילה ל.ן, ה) ולעיל קכג: עירובין לה.], ע) לעיל קוב. נדרים עו., י) לעיל קכו:, (דרים עו., י) לעיל קכו:, (דרים עו:, ע"ש), עו.ן, נ) שם עו., ם) גי׳ רש״ל, ע) [רש"ל], פ) [רש"ל], ל) ושבת זו נמי רש"לו. ק) [שבנו זו ננוי נשיינ ק) [ל״ל פרק כירה (מו. ד״ אין). מהרש״ל],

הגהות הב"ח

(A) רש"י ד"ה מדבריות וכו' תמיד הס"ד ואח"כ מה"ד שרועות חוץ בייתות לתחום ובאות ולנות נתוך התחום: (ב) ד"ה ואת בטפיח פך של חרש (וחבירו יכו׳ בשבת) תח"מ ונ״ב הנ״ה וכר נקנס) מח"מ וניב סגיים היא: (ד) ד"ה לנורך סעימ וכר עלא לנורך הס"ד ואח"כ מה"ד והאגן תגן במס" נדרים הס"ל: (ה) תום' ד"ה הלקטי וכו׳ שאין דרך מאהיל בכך כדמוכח: סליק מסכת שבת בס"ד

לעזי רש"י

קולטר"א. קנקן של מחרשה (היתד הפולחת את

מוסף רש"י

אין מבקעין עצים. כיו״ מן הקורות. הסדורות זו נ גב זו בהרחע ועומדות לבניו גני וו נקונון ועומות נפנין (ביצה ב:). ולא מן הקורה שנשברה ביו"ט. ולע"פ שעומדת מעכשיו להיסק, חמיל ונין השמשות לאו להכי קיימא כיון דאתקנאי לבין השמשות אתקנאי לכולי יומא (שם). מתחילין בערימת התבן. ואע"פ שלא זמנה מבעוד יום ולא היה רגיל מסיק מתנה, והשתא משתע דלית ליה מוקלה (ביצה ל.). אבל לא בעצים בעצים אבל לא בעצים שבמוקצה. לחנה שחורי הבחים קרויה מוקלה, על שם שהוא מוקלה לאחור ואין נכנסים ויולאים כה תדיר ושם נכנסים ויולאים כה תדיר ושם נותנים עלים וכל דבר שאין דעתו ליטול עד זמן מרובה (שם). אין משקין ושוחטין. דרך להשקות בהמה לפני שחיטה שתהא נוחה להפשיט (לעיל מה:). המדבריות. הברייתות (שם) תמו בריות. הכל ייעות (שט) מגביהין מעל השלחן. מגביהין מעל השלחן. נידים (לעיל קמג). עצמות. שאינן לחיון (לסלה (ביצה מקמין החויין נחפינה (ביצה ב.) קשין שחיין כחפינה (ביצה (כעיד קמב.), וקליפין, של החיים (שם) ולא חיישיט למוקלה (ביצה שם) דלים ליים לריים מוקלה (כעיד שם), בה"א. און מטלטלין אומן בה"א. און מטלטלין אומן בה"א. און מטלטלין אומן בדרה בה"א. און מטלטלין אומן בדרה בחייה און מטלטלין הומן בדרה בתורה בידים שמוקלה הן (ביצה שם). מסלק את הטבלא. שיש כלי עליה אבל לא יטלטל נורנו כני ענים חבר נהי קופר הקליפין בידים כר' יהודה (לעיל שם). אנו אין לנו. אין אנו סומכין על משנתינו כמות שהיא שנויה, אלא מוחלפת שיטתה וב"ש כר' יהודה כו' וכ"ה כר"ם (ביצה שם). חוץ מן המסר הגדול. מגירה מן המסר הגדוד. מגירה גדולה שעשויה לקלון קורות, יותד של מחרישה. הוא כלי גדול העשוי כסכין שבו עושין חרין של חלם המענה, קולטר"א בלע"ו, דהנך קפיד קונטר ט פנע הידאק קפיד עלייהו ומייחד להם מקום דלא חזו למלאכה אחרת (לעיד קבג.). מפירין גדרים מפירין נדרים מעל לאשתו ואב בעל לאשתו ואב

שבמוקנה. שהניחם ברחבה שאחורי ביתו וההלם לימות הסתיו. מוהלה רחבה שאחורי בתים שהקנה אחורי ביתו להכנים שם דבר לאולר: בארזי ואשוחי. ארז זכר וארז נקבה שעומדין לבנין: משקין. אורחא דמילתא נקט משום סירכא דמשכא שתהא נוחה להפשיט: מדבריות. שרועות באפר תמיד (4) ולנות בתוך התחום: סתמא אחרינא. בית הלל חשיב כסתמח: כל הכלים ניטלין. ואפי׳ מלאכתן לאיסור ורבי שמעון היא: חוד מן המסר הגדול. מגירה שהיא לאומנין לקוץ בה עלים ומוקלה מחמת חסרון כים הוא שלא ישתברו חריצים שהוח עשוי כסכין מלא פגימות: ויחד של מחרישה. החופר את הקרקע. קולטר"א בלע"ז: מתני' מפירין. בעל לאשתו: ונשחלין. לחכם: שהן לצורך השבח. כגון שנדר שלא לאכול ש [היום]: ופוקקין את המאור. כרבנן דאמרי (לעיל דף קכה:) פוקקין פקק החלון: ומודדין אם המקוה. במדה שיהא שם עמוק שלש אמות מים ורוחב אמה על אמה: ואם המטלים. שתהא שלש על שלש אלבעות כגון (ש אם היתה טמאה ונגעה בטהרות: בטפיה. פך של חרס. (ג) וחבירו בפי"ז (דף קכה:) זמורה שהיא קשורה בטפיח ממלחין בה בשבת: מקידה. כלי חרם: לידע חם יש בגיגית פותח טפח. בגמרא מפרש לה: וקושרין. קשר שאינו של קיימא אפילו לכתחילה: ומודדין. להתלמד על דבר הורחה: גבו' איבעיא להו הפרה. דמתניתין בין לצורך @[בין שלא לצורך] השבת דגבי הפרה ביום שמעו כתיב (במדבר ל) ואם לא מיפר האידנא שוב אינו מיפר: ושאלה ללורך אין שלא ללורך לא. דיכול לישאל למחר ומשום הכי מפליג להו מהדדי ולא קתני מפירין ונשאלין לנדרים שהן לצורך השבת דלא קאי לצורך אלא אשאלה: בים דין. חכם: הכי גרסי׳ ל"ה היבעיה להו (במסכת נדרים דף עז.) ללורך אתרוייהו קאי. אהפרה ואשאלה אבל הפרה שלא לנורך לא אלמא הפרת נדרים מעת לעת וזה ששמע בשבת יכול להפר משתחשך בתוך מעת לעת של שמיעה הלכך שלא לצורך לא שרינן בשבת: כל היום. עד שתחשך ותו לא ואפילו שמע סמוך לחשיכה הלכך אפי׳ שלא לצורך׳ שאם לא יפר עכשיו לא יפר עוד: לצורד השבת. אלמא הפרת נדרים מעת לעת של שמיעה הלכך שלא לצורך (ד) לא מדלא שרי אלא לצורך: להקל ולהחמיר. כלומר פעמים שיש שהות גדול ופעמים שאינו אלא מעט: איבעיא להו. הא דקתני נשאלין לנדרים אפילו היה לו פנאי תא שמע דאזדקיקו ליה רבנן לרב זומרא בריה דרב זירא יושרו ליה נדריה ואף על גב דהוה ליה פנאי: שפקקו שהן לצורך: לשלח היה לו פנחי. לשאל מערב שבת קאמר או אפילו כשהיה לו פנאי: הילקטי

אין מנקעין עלים מן הקורות. סואר של הקורות המוקצות אין משקין ושוחשין את המדבריות. הוה מצי למימר דהני" וסדורות לבנין: ולא מן קורה. הישנה שנשברה היום ומהשתא להסקה קיימא ואפ"ה אסור הואיל ובין השמשות לא איתכן להכי: מתחילין. להסיק בערימת התבן. קא סלקא דעתך בתיבנא סריא דסתמיה להסקה: אבל לא בעלים אין מבקעין עצים מן הקורות ולא מן הקורה

שנשברה ביו"ם רבי יוחנן ההוא כרבי יוםי בר יהודה מתני לה תא שמעי ימתחילין בערימת התבן אבל לא בעצים שבמוקצה התם שנבארזי ואשוחי דמוקצה מחמת חסרון כים אפילו רבי שמעון מודה ת"ש סיאין משקין הושוחטין את המדבריות אבל משקין ושוחמין את הבייתות ר' יוחנן סתמא אחרינא אשכח 🌣 ב"ש אומרים מגביהין מעל השלחן עצמות וקליפין וב"ה אומרים מסלק את המבלה כולה ומנערה וא"ר נחמן אנו אין לנו אלא ב"ש כרבי יהודה וב"ה כר"ש פליגי בה רב אחא ורבינא חד אמר בכל השבת כולה הלכה כר"ש לבר ממוקצה מחמת מיאום ומאי ניהו ינר ישן וחד אמר במוקצה מחמת מיאום גמי הלכה כר"ש לבר ממוקצה מחמת איסור ומאי ניהו נר שהדליקו בה באותה שבת אבל "מוקצה מחמת חסרון כים אפילו ר"ש מודה דתנן ייכל הכלים ניטלין בשבת הוץ ממסר הגדול ויתד של מחרישה: מתני ים מפירין נדרים בשבת ונשאלין לנדרים שהן לצורך השבת ופוקקין את המאור ומודדין את המטלית וְמודדין את המקוה ומעשה בימי אביו של רבי צדוק ובימי אבא שאול בן במנית שפקקו את המאור במפיח [ה] וקשרו את המקידה בגמי לידע אם יש בגיגית פותח מפח אם לאו יומדבריהם למדנו שפוקקין ומודדין וקושרין בשבת: **גבו'** יאיבעיא להו יהפרה בין לצורך ובין שלא לצורך יושאלה לצורך אין שלא לצורך לא ומשום הכי קפלגינהו מהרדי או דילמא הפרה נמִי לְצורך אין שלא לצורך לא והא דקא פליג להו מהדדי משום דהפרה אין צריך ב"ד ושאלה צריכה ב"ד ת"ש דתני זומי דבי רב פפא מפירין גדרים בשבת לצורך השבת לצורך השבת אין שלא לצורך השבת לא לישנא אחרינא איבעיא להו לצורך אתרוייהו קתני ושלא לצורך לא אלמא הפרת נדרים מעת לעת או דילמא כי קתני לצורך אשאלה הוא דקתני אבל הפרת נדרים אפילו שלא לצורך אלמא הפרת נדרים כל היום תא שמע דתני רב זומי דבי רב פפי מפירין נדרים בשבת לצורך השבת לצורך השבת אין שלא לצורך השבת לא אלמא הפרת נדרים מעת לעת א"ר אשי והאנן יּתנן הפרת נדרים כל היום ויש בדבר להקל ולהחמיר כיצד גדרה לילי שבת מיפר לילי שבת ויום השבת עד שתחשך נדרה עם חשכה מיפר עד שלא תחשך שאם לא הפר משחשכה אינו יכול להפר תנאי היא דתניא ייהפרת נדרים כל היום ר' יוםי בר יהודה ורבי אלעזר ברבי שמעון אמרו מעת לעת: ונשאלים לנדרים: איבעיא להו כשלא היה לו פנאי או דלמא

כגרוגרות ולמוקין דמיין ב כדאמר בפרק כירה (לעיל דף מה:): לבר ממוקצה מחמת איסור. וכגון ליסור דרחייה בידים כגון נר שהדליקו באותו שבת כדפירשתי בפ"ק בסופוף: והלבתא מעת דעת. לא גרם

בפירוש ר"ח דבנדרים משמע דלית הלכתא הכי דאמר בפרק נערה המאורסה (נדרים דף אין הלכה כאותו הזוג. מ"ר: הלקשי קשנה. מפרש נקונטרס

שביל קטן היתה בין שני בתים והגיגית סדוקה מונחת על גבן והמת מוטל בהלקטי תחת הגיגית נגד הסדק וקשרו המקידה לידע אם יש בסדק פותח טפח ולהאי פירושה קשה לר"י דהפי׳ חין בסדק פותח טפח כיון שהמת נגדו לח חשבינן לה כמאהיל על המת כיון שאין [זה] דרך מאהיל^{ג (ה)} כדמוכח במסכת אהלות (פ"י מ"ה) ומייתי לה בסוף פרק קמא דסוכה (דף ית. ושם) אין בארובה פותח טפח והמת בבית מה שבבית כנגד ארובה טהור המת כנגד ארובה מה שבבית טהור וכיון שהמת היה נגד הסדק מה היה להם לקשור המקידה™ ועוד פירש שלפני מות המת פקקו המאור בטפיח ולא הבין רבי לפירושו הלא אותו מת לא

היה מת שלם שהרי לא ידעו אם

למעלה הימנו היה פותח טפח והמת

היה כולו תחת הסדק אלא ודאי כזית

מן המת היה וא"כ לא היה לו לומר

לפני מות המת אלא לפני שבא

כזית מן המת לשם ומיהו יתכן

לומר שהמת היה כולו מוטל תחת

הגיגית שלא כנגד הסדק והגיגית

היתה סדוקה באמלע מראשה לסופה

ואילו היה באותו סדק על פני כולו

פותח טפח לא היתה טומאה עוברת

דלא חשיב כאהל אחד אבל אין בו

פותח טפח כאלו אין כאן סדק

וחשיב כאהל אחד ומביא את הטומאה

לבית וקושיה רחשונה מכל מקום

במהומה עומדת ונראה כפירוש

ר"ח דמפרש דהלקטי היינו תל

המתלקט ואותה הלקטי היתה בין

שני בתים והמת היה בבית אחד

ואותה הגיגית היתה למעלה מן

התלה עד לתקרה ואותה הגיגית לא

היתה טמאה שהרי בטלה שם^ו ואם

לא היתה סדוקה לא היה הבית

אחר טמא אלא הגיגית היתה סדוקה

מלדה והשתא אתי שפיר דקתני

סדוקה לפי שהיא מנדה אבל לפירוש

הקונטרם לא אתי שפיר דכיון דפירש

שהסדק למעלה מן הגיגית היה לו

לומר פתוחה ולא סדוקה אבל לפר"ח

אמי שפיר שהסדק היה מן הלד" וקשרו

את המקידה הלידע אם יש פותח טפח ש

ויש לנו לומר שאותו חור היה עשוי

לתשמיש דחור העשוי לתשמיש שיעורו

בפותח טפח ואם היה פותח טפח

הבית אחר טמא ואם לאו טהור ומיהו

קשה לר"י לפירוש ר"ח דלא הוה ליה

למימר על גבן אלא על גבה. מ"ר:

באוונא

וגיגית

מוסף תוספות

א. (ד)מדבריות. רמנ״ן. ב. דמודי בהו ר״ש. רמנ״ן. ג. ווזהבית טהור. א (יוחברו שוווי מוק הלח״ש. ד. לבדוק אם יש שם פותח טפח. מוס׳ הלח״ש. ה. ומגעת מהתל. מום׳ הרא"ש (ועי׳ מהרש"א). ו ונתבטלה מתורת כלי. מוס' הרח"ש. I. והיה הסדק גבוה יותר מקומת אדם אל הגג. תוס' הרא"ש. ח. שרחבה טפח בגמי ושלשלוה והעמידוה כנגד סדק הגיגית. מום' הרח"ם סדק הגיגית. מוס' הרח"ם. 0. ומביאה הטומאה מבית לבית. א"נ קשרו המקידה בגמי בראש קנה לשער אם יש בו פותח טפח. תוס' הרא"ש.

רב נסים גאוו

מפירין נדרים בשבת. אמרו בתוספתא (פי"ח) מפני מה נדרי שבת מפירין אותן בשבת, שאם חשיכה ולא הפר אינו יכול להפר. ורבי יוסי בר׳ יהודה ורבי אלעזר ברכי שמעון שאמרו הפרת נדרים מעת לעת אין הלכה כמותם כדגרסינן בנדרים בפרק נערה המאורסה (דף עון אלא אמר רבי שמעון בן פון אלא אמו רבי שמעון בן פוז אין הלכה כאותו הזוג. לוי סבר למיעבד עובדא כי האי זוגא, אמר ליה רב הכי אמר רב ביבי אין הלכה כאותו הזוג. ואע״פ שהתירו הפרת נדרים בשבת ביארו הפרת נדדים בשבות באדר בדבר זה תנאי, והוא שאמרו לא יאמר אדם לאשתו מופר ליכי כדרך שאומר בחול אלא [אומר] לה [טלי ואכלי] טלי ושתי יוחנן וצריך שיבטל בלבו. תניא בית שמאי אומרים מבטל בלבו ובערב בחול מוציא בשפתיו, וב״ה אומרים אחד זה ואחד זה מבטל בלבו ואינו צריך להוציא בשפתיו. תמצאנו עוד בפרק נערה המאורסה [דף עד].

אין מבקעים עצים מן הקורות ולא מן הקורה

שנשברה. ומפרקינז האי כר׳ יוסי בר׳ יהודה מתני לה רבי יוחנז ולית סתמא. ואמרינז תוב ת״ש מתחיליז בערימת התבז אבל שובברות הפנוקים האי כרייתי ברייתות מותי לה דבייתות וליחו טומה. האמריק חוב היש מותויק בפיסות הובן אבל לא בעצים שבמוקצה. ומפרקינן התם בארו ואשוחי דמוקצה מחמת חסרון כיס דאפילו רי שמעון מודה. פי׳ ארוי ואשוחי, עני אדוים וברושים העשויין לקורות שאין דעתו של אדם עליהן להסיקן תחת תבשילו וגמר והקצה אותן. ואמרינן תוב אין משקין ושוחטין את המדבריות אבל משקין ושוחטין הבייתות, והנה סתמא כרי יהודה, ורבי יוחנן סביר ליה הילכתא כסתם משנה קשיא הלכתא אהלכתא. ומפרקינן רי יהודה סתמא אחרינא אשכח, בה״א מגביהין מעל השלחן עצמות וקליפין נשנת, או דילמא אפילו היה לו פנאי. נמי נש6לון עליהן נשני מו שמלון עליהן נשנים. הדרן עלך מי שהחשיך וסליקא לה מסכת שכת בש"א מסלק את הטבלא כולה ומנערה, ואמר רב נחמן אנו אין לנו אלא ב"ש כר' יהודה וב"ה כר' שמעון ורדפסק ר' יוחנן. פליגי בה רב אחא ורבינא, חד אמר בכולה שבת הלכתא כר' שמעון בר ממוקצה מחמת מיאוס מיאוס מיאוס מיאוס מי הילכתא כוותיה לבר ממוקצה מחמת איסורו כגון הנר שהדליקו בה באותה שבת וכיוצא בו, אבל מוקצה (מחמת) חסרון כיס אפילו ר"ש מודה דתנן כל הכלים ניטלין בשבת חוץ ממסר הגדול

את המאור בטפיח וקשרו את המקידה בגמי: אמר רב יהודה

אמר רב הילקטי קטנה היתה בין שני בתים ∞[וטומאה היתה שם]

בשבת. כענ למסור וחב לפתו, לצרך השבת. כען שנדרם מאכילה ומתכשיטין (ודרים עוז). שפוקקין. את המאור כדכר שאינו קשור ותלוי, ומודדין. מקוה ומטלניות ולעיד קבוז). גדרה בליל שבת. יכול להפר לה כל אמו ליל שבת ויום שבת, והוא הדין נמי כי נדכה במואאי שבת שיפר כל אמו היום באחד בשבת, אלא הא דיים בילי שבת משום דאשמעיטן במה שאמרו הפרת נדרים כל היום כלולי שבת יוומו שהלילה הולף אחר היום, רכדמיג ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד, אכל לא ליום ולילה, שאם נדרה ביום ולא הפר לה שוב אינו יכול להפר לה משתחשך, שאין הפרת גדים אלין עליהן יום שנדרה ומשחשבה כבר נכנס יום אחר (נודרים עוז). כשלא הייה להם פגאי. לישאל עליהן מבעוד יום הוא דקלמר דנשאלין עליהן בשבת שבת. מדר שבת שבת שבת שבת שבת שבת שבת או דילמא אפילו היה לו פגאי. נמי שאלין עליהן בשבת או דילמא אפילו היה לו פגאי. נמיל שלה שבת שבת שבת או דילמא אפילו היה לו פגאי.

קטנה. שביל קטן בין שני בחים: